

fra deres Hjem til Patientens Bolig, alene for det Tidsspilde, der er forbundet med at lade sig befordre, forekommer det mig, at man maa kunne komme bort fra, at det af den Grund skulde være nødvendigt at yde større Betaling til Lægerne i Jylland end til Lægerne andre Steder.

Det er i Virkeligheden det, hele Striden staar om. Det viste sig da ogsaa, at da Sagen kom for Voldgiftsraadet, gav dette i det væsentlige Sygekasserne Medhold, men Lægerne nægtede at bøje sig for det, de vilde ikke høre Tale om det, de brød sig ikke om nogen som helst Voldgift, de vilde gennemtvinge det, de ønsker: at de fremdeles skal have en Særstilling i Forhold til Lægerne i de øvrige Landsdele. Jeg beder ærede Medlemmer tænke paa, om det nu var en Arbejdsorganisation, der førte en saadan Kamp og nægtede at bøje sig for noget som helst, Voldgiftskendelse eller hvad som helst, hvilket Ramaskrig der da vilde rejse sig i den konservative og Venstres Presse. Men naar det gælder Lægerne, ja, saa ser man næsten aldrig et bebrejdende Ord i denne Presse til de Læger, der nu, som sagt, i snart et Aar har ført en saa urimelig Kamp mod Sygekasserne.

Saa ankede det ærede Medlem Hr. Johannes Lou over, at Formanden for Sammenslutningen af de jydsk Sygekasser — en „Hr. Lærer“, som det ærede Medlem udtrykte sig — var saa vanskelig, og det var derfor, mente det ærede Medlem, at det var saa vanskeligt at faa en Overenskomst i Stand. Jeg ved ikke, om der er noget berettiget i denne Kritik over Formanden for Sygekassernes Centralforening for Jylland, men jeg kan ikke tænke mig, at de jydsk Læger skulde være saa smaalige, at det ærede Medlem skulde have Ret i den Paastand, at de tager Hensyn til, om de synes mere eller mindre godt om Formanden. For øvrigt viste det sig jo, at det ikke hjalp, da der kom en anden til at forhandle. Det har ogsaa vist sig, at det Standpunkt, Formanden har staaet paa, hele Tiden har haft Sygekassernes fulde Tilslutning; det forekommer mig derfor, at den Undskyldning ikke duer.

I alt Fald er denne Lægekønflikt i højeste Grad generende for Sygekassernes Medlemmer, og den er usømmelig fra Lægernes Side. Jeg henstiller derfor til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou — han er desværre ikke til Stede, men han faar vel nok Lejlighed til at gøre sig bekendt med mine Udtalelser — at øve al den Indflydelse, han er i Besiddelse af, paa den

jydsk Lægeforening for at faa den til at gaa med til en Forhandling om en Overenskomst paa rimelige Vilkaar, eventuelt at bøje sig for en eller anden Voldgift. Jeg ved, der har været Tale om at faa den højtærede Socialminister til at mægle i denne Strid, men Ministeren har ikke ønsket at foretage denne Mægling, medmindre der kom en Opfordring fra begge de stridende Parter. Det er formodentlig et meget klogt Standpunkt, men jeg henstiller, om det ikke var muligt at bevæge de stridende Parter til at henvende sig til den højtærede Minister om at faa denne Mægling i Stand, thi Konfliktten bør afsluttes inden alt for længe. Det er en Konflikt, som generer i høj Grad, og en Konflikt, som Lægerne med deres økonomiske Kaar o. s. v. ikke kan være bekendt vedblivende at opretholde.

Haurum: Under denne Debat har forskellige ærede Medlemmer omtalt det store Havneanlæg paa Jyllands Vestkyst, og flere af disse ærede Medlemmer har næret Betænkeligheder ved at binde saa store Kapitaler i Hanstholmhavnen. I og for sig forstaar jeg godt de ærede Medlemmers Ængstelse i saa Henseende, og jeg forstaar navnlig ogsaa godt, at den højtærede Minister under sine gentagne Besøg derude er kommet til en modsat Opfattelse af den, jeg nærer. Jeg takker Ministeren, fordi han ikke har skyet den Ulejlighed at rejse ud og se paa Forholdene; jeg takker ligeledes Finansudvalget, som har været derovre for personlig ved Selvsyn at sætte sig ind i Tingene. Jeg forstaar, at Ministeren er ængstelig, fordi han selvfølgelig ikke har flere Penge at raade over end de andre Ministre — Statskassen var jo ikke saa særlig godt aflagt, da det høje Ministerium modtog den fra sine Forgængere —, men jeg vil nu alligevel tillade mig at opfatte den højtærede Ministers Stilling saaledes, at naar han i sit Forslag paa Finansloven peger paa Hanstholmhavnen og siger, at der kan vi indstille Arbejdet i Aar og eventuelt følgende Aar, vil han alligevel, hvis Finansudvalget mener at kunne vise Udveje, modtage en Bevilling til at fortsætte Havnearbejdet. Har man en Gang begyndt paa et saadant Arbejde, er det uforsvarligt at standse det. Jeg vil henpege paa, hvad Folketingsudvalget i 1917 udtalte angaaende dette Anlæg: at det maatte betragtes som et Led i Bestræbelserne for at skabe nye økonomiske Udviklingsmuligheder i vort Land efter Krigen. Jeg mener, at denne Sandhed, som det var den Gang, har samme Gyldighed i Dag. Det er jo dog sandt, desværre,